

РЕШЕНИЕ

№ 39095

гр. София, 24.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 13.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **5625** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния и процесуален кодекс (ДОПК).

Делото е образувано по жалба от П. П. Т. с ЕГН [ЕГН] и с адрес в [населено място], срещу Решение ПИ-145/15.05.2025г., издадено от Х. М., директор на ТД на НАП – С., което оспорва незаконосъобразно и иска неговата отмяна.

Претендира, че с жалбата по административен ред е оспорил наложени обезпечителни мерки с Постановление с изх. № С250022-022-0040808/11.04.2025г., издадено от М. С. на длъжност гл. публичен изпълнител в ТД на НАП, за наложен запор на банковите сметки на оспорващия в размер на 10 614,52 лв. и в ТБ А. Б. България АД в размер на 10 614,52 лв., и на Постановление с изх. № С250022-022-0040193/10.04.2025г., издадено от М. С., на длъжност главен публичен изпълнител в ТД на НАП – [населено място], за наложен запор на лек автомобил с марка L. с рег. [рег.номер на МПС], като счита, че директорът не е взел становище по жалбата.

В жалбата се изтъква довод, че обезпечителните мерки надхвърляли сумата, за която НАП имали претенции, а оспорващият като физическо лице нямал задължение към НАП – С., фирмата му била прехвърлена с всички произтичащи права и задължения по Търговския закон. През 2015г. била направена ревизия на фирмата, на която бил управител и издаден ревизионен акт, но въз основа на решение № 98/12.06.2018г. на Тетевенски районен съд, което не било обжалвано, се потвърждавало, че оспорващият не дължи нищо на НАП. В жалбата цитира чл. 109 ДОПК и излага довод, че данъчно задължение се установява с акт на данъчната администрация, а не на задълженото лице, а за да бъде окончателно установено, следва да е налице влязъл в сила

административен акт. В този смисъл имало задължителна административна практика. – Решение от „30.12.2009г. № 430/2009 на ВКС, ТК II“, което смислово тълкувало чл. 216, ал.1 ДОПК, и относително недействително можело да бъдат задълженията, претендирани от НАП, липсвала предпоставката по последната разпоредба и оспорващият като физическо лице не дължал посочените суми в постановлението, издадено от М. С., на длъжност гл. публичен изпълнител.

Пред съда оспорващият чрез адв. П. по представено пълномощно, поддържа жалбата, като иска от съда да уважи жалбата, като изтъква и довод, че са изтеглени от сметката на оспорващия 10 600 лв. в А. България, като същевременно е запориран и лек автомобил, на който продължава да плаща данък поради това, но в действителност бил бракуван.

Ответникът, директорът на ТД на НАП – С., чрез юрк. М. оспори жалбата изцяло като неоснователна, претендира юрисконсултско възнаграждение.

По делото са приети доказателствата по административната преписка.

Административен съд София-град, Първо отделение, 12-ти състав, като обсъди доводите и възраженията на страните, от фактическа и правна страна по делото установи следното:

По допустимостта на жалбата:

Решение № ПИ – 145/15.05.2025г. на директора на ТД на НАП – С., е оставена без уважение жалбата на П. П. Т. с вх. № Ж-22-398/02.05.2025г. по описа на същата дирекция срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки № С2500-022-0040808/11.04.2025г., издадено от М. С., публичен изпълнител при същата дирекция, с което са наложени запори върху банковите сметки на оспорващия в ТБ ДСК АД и в ТБ А. Б. България АД за сумата от 10 614, 52 лв. във всяка от банките. В жалбата от 02.05.2025г. е цитирано само това постановление, няма данни да е оспорено със същата жалба и постановление, с което са наложени и запори върху леки автомобили, което постановление е представено по делото, но не е посочено в жалбата от 02.05.2025г. като оспорено.

Решението на директора е връчено на дата 19.05.2025г., а жалбата до съда е от 21.05.2025г., с оглед на което е подадена в срок и съдът дължи разглеждането ѝ по същество.

По оспорването съдът приема следното

За да остави без уважение жалбата, в мотивите на решение № ПИ – 145/15.05.2025г. директорът на ТД на НАП – С. е приел, че срещу П. П. Т. в ТД на НАП е образувано изпълнително дело № 22150014975/2015 г. във връзка с установени и изискуеми публични вземания, които към датата на издаване на обжалваното постановление са в размер общо 10 614,52 лв., от които 4912,90 лв. главница и 5 701,62 лв. лихва, за обезпечаване на задълженията са издадени двете постановления – за запор върху вземания от търговски банки и върху, леки автомобили. Обсъдено е, че постановленията са връчени на оспорващия на 27.04.2025г.

За да приеме, че оспореното пред него постановление мерки № С2500-022-0040808/11.04.2025г., е издадено от компетентен орган и и съгласно предоставени му от закона правомощия, в изискващата се писмена форма. Посочено е, че задълженията на оспорващия са установени по основание и размер и са изискуеми, а тъй като не са заплатени в срок, то е обоснована и обезпечителната нужда. Посочено е, че чл.213 ДОПК съдържа несеквестрируемите имущества и органът в случая е действал при спазване на принципа по чл.6 АПКЪ Изложено е, че не са налице основания про чл.208 ДОПК и 199 ДОПК за отмяна или замяна на наложените обезпечения, тъй като задължението не е изпълнено.

На първо място по фактите съдът приема неяснота относно основанията, от които произтичат вземанията по изпълнителното дело срещу ищеца, посочени в общ размер за главница и лихви в оспореното постановление, което пречат за защитата на оспорващия – относно основанията и размера на задълженията, въз основа на какъв акт са установени, за да защити правата си и направи обосновани възражения – за недължимостта им, а за съда да извърши дължимата проверка за установяване на предвидените в закона изисквания за налагане на обезпечението.

Този извод съдът основава на следните данни по делото:

1. Видно от данните по преписката, че с Разпореждане № С160022-105-0042452/16.08.2016. са присъединени задължения на жалбоподателя касаещи и периоди от 2007г. – м. март. 2015г. на обща стойност за главници в размер на 68 333,90 лв. и лихви 35503,67 лв., а с Разпореждане от 2020 г. – глоба в размер на 30 лв. по наказателно постановление.

2. С Решение № 98/12.06.2018г. на РС – Тетевен, са отхвърлен предявен от НАП иск срещу оспорващия за обявяване по отношение на НАП относителната недействителност на договор за покупко-продажба на недвижим имот, поради установени задължения в размер на 26 385,10лв. и лихва 8 516,01 лв., произтичащи от ревизионен акт за установени задължения на „Темо – Те“ ЕООД и приетото от справка за задължения на физическото лице П. Т., че не са установени задължения на заличения търговец ЕТ „Теплан -Пламен Тушев“. Изтъкнати са и доводи за отмяната на ревизионните актове, за които са предявени исковите пред районния съд. В мотивите на решението на Тетевенски районен съд са обсъдени ревизионни актове, издадени през 2016г., а видно от разпореждането за присъединяване по процесното изпълнително дело срещу П. Т. като физическо лице, издадено през 2016г., са присъединени задължения по ревизионни актове от 2014г., т.е. касае се за различни основания за задълженията по изпълнителното дело и ревизионните актове, посочени в решението на този съд. В производство по чл.216, ал.1 ДОПК – иск от страна на НАП за обявяване на относителна недействителност на конкретна продажба на имот не са претендирани всички задължения към оспорващия, а само такива, чието установяване е започнало преди изповядването на сделката и след чрез връчване на заповеди за възлагане на ревизия. Следователно, доводът, че с решението на районния съд е установено, че оспорващият не дължи публични вземания, е неотнормосимо към задълженията по двете разпореждания за присъединяване на вземания срещу оспорващия.

3. Видно е, че с постановлението 11.04.2025г. са наложени обезпечения в рамките на образувано изпълнително производство за събиране на задълженията, не се касае за производство по установяване на задълженията и предварителното им обезпечаване. Тъй като задълженията произтичат от декларации обр. 6 по осигуряването и ревизионни актове за значителен период от време – 2007-2015г. и за коренно различна по-голяма по размер сума, то не става ясно, сумата по постановлението точно от кои задължения е образувана.

4. От Разпореждане № С200022-105-0100509/05.04.2020г., с което е присъединено към изпълнителното дело вземане за глоба в размер на 30 лв. по наказателно постановление от 2018г., също не може да се направи извод към датата му от какво точно произтичат задълженията на оспорващия: в същото е посочено, че се касае за задължения по изпълнителното дело в размер на 17 398,73 лв. за главници и 13 459,42 лв. за лихви.

5. Процесното постановление на публичния изпълнител посочва сумата като дължима по изпълнителното дело така: в размер на 10 612,76лв. общо, от които главници 5 699,86лв. и лихви 4 912,90лв., но в основанията – таблицата по двете разпореждания за присъединяване няма конкретна сума в размер на главница 4 912,90лв. и лихва 5699,86лв., а дори и да се приеме,

че е сумарна величина, няма данни кои точно задължения от двете разпореждания за присъединени суми включва главницата, съответно дали и от коя начална дата се дължи лихва.

Оспорващият претендира, че е изтекла давност, и държавата нямала право да установява задължения срещу него, както и че не дължи сумите, посочени в постановлението на публичния изпълнител, макар и на неправилно правно основание, следва да се разгледа като възражение за недължимост на публичните задължения на основание изтекла давност.

В случай, че се касае за задължения в периода 2007-2015г. по разпореждането за присъединяване от 2016 г., то Постановлението за налагане на обезпечителни мерки от дата 10.04.2025г. не е породило правното действие по чл.172, ал. 3 ДОПК да прекъсне давността, и да започне да тече нова давност, тъй като давността по чл.171, ал.1 ДОПК е изтекла за всички задължения по разпореждането преди издаването му, т.е. е издадено за суми, които държавата няма право да събере по принудителен ред. Дори от датата на разпореждането за присъединяване на вземания от 2016г. са изтекли повече от 5 години без данни за предприети действия по събиране на задълженията, същите не са предявени с иска пред РС – Тетевен срещу оспорващия и това исково производство няма отношение към задълженията по разпореждането от 2016 г. и задълженията по него. На основание чл.171, ал.1 ДОПК – тъй като не са предприети действия по събиране на задълженията, съответно давността не е прекъсване, процесните задължения по разпореждането от 2016г., следва да се считат за погасени по давност.

Тъй като не става ясно данните за вземанията срещу оспорващия от какви точно основания произтичат, то възраженията за изтекла давност и за недължимост на сумите, посочени в процесното постановление не могат да бъдат разгледани от съда. По този въпрос не са изложени мотиви и в решението на ответника, бланкетно е посочено, че се касае за ликвидни и изискуеми задължения, което препятства проверка за законосъобразността му. Тъй като ще наруши правото на защита на оспорващия, съдът не следва да събира доказателства за пръв път по възраженията на оспорващия от какви изпълнителни основания произтичат вземанията в размера, посочен в процесното постановление.

Предвид изложеното, доколкото обезпеченията по процесното постановление са наложени за обезпечаване на неясни по основание публични вземания, то без изясняване на този въпрос, съдът не може да прецени изискващото се съответствие по чл.195, ал. 7 ДОПК – на наложеното обезпечение с обезпечителната нужда, т.е. с установени по основание и размер задължения.

Що се касае до възражението на оспорващия за неразгледана жалба срещу второто постановление, то в тази част делото следва да се изпрати на директора на ТД на НАП – за произнасяне в случай, че такава жалба е подадена, респективно да посочи налице ли е непроизнасяне в срок и мълчаливо потвърждаване на Постановление №С250022-022-0040193/10.04.2025г., с което е наложен заповест на МПС. За това постановление по делото няма данни за връчването му, съответно не може да бъде направен извод за начало на срок за обжалването му.

Предвид изложеното, жалбата е частично основателна – само по искането за отмяна на оспореното решение, доколкото съдът е в невъзможност да осъществи контрол върху постановленията за наложени обезпечения..

На основание изложеното и чл.268 ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на П. П. Т. с ЕГН [ЕГН] с адрес в [населено място], Решение ПИ –

145/15.05.2025Г. на директора на ТД на НАП – С., като

ВРЪЩА делото като административна преписка на директора на ТД на НАП – С. за ново произнасяне по жалбата на П. П. Т. с ЕГН [ЕГН] срещу Постановление с изх. № С250022-022-0040808/11.04.2025г., издадено от М. С. на длъжност гл. публичен изпълнител в ТД на НАП, за наложен запор на банковите сметки на оспорващия в размер на 10 614,52 лв. и в ТБ А. Б. България АД в размер на 10 614,52 лв., при спазване на изложеното в мотивите – за неяснота на основанията, от които произтичат посочените в постановлението задължения и възраженията за недължимост и давност на оспорващия.

ИЗПРАЩА делото като административна преписка на директора на ТД на НАП – С. за произнасяне по възражението пред съда на П. П. Т. с ЕГН [ЕГН] срещу Постановление с изх. № С250022-022-0040193/10.04.2025г., издадено от М. С., на длъжност главен публичен изпълнител в ТД на НАП – [населено място], за наложен запор на лек автомобил с марка L. с рег. [рег.номер на МПС] , кче посоченото постановление е обжалвано по административен ред, но директорът не е взел становище в оспореното решение, като в зависимост от данните, процедира по чл.197, ал.2 , изречение второ ДОПК.

Решението не подлежи на обжалване, преписи да се връчат на страните.

Съдия: